

Jeza
požre tebe,
ne tistega, na
katerega si jezen!

Tanja in Leon Oblak o tem, kaj je
nujno za dober zakon. In o talentu za
pisanje dobrih besedil, da o klekljanju
sploh ne govorimo!

Ob poletnem mrtvilu sem spraševala svoje prijatelje, ali kdo pozna koga, ki bi ga portretirala za svoje zgodbe. Pa sem dobila dve imeni, zakonca Oblak, Tanjo in Leona. V čem sta pa posebna, sem vrtala v prijateljico. Vsa navdušena je pripovedovala, da je on univerzitetni profesor in pisec besedil za popevke, ona pa pedagoginja in klekljarica. In da sta dobra človeka! Ah, čisto iskreno povem, da mi ni nič »potegnilo«. Potem pa se je začel festival Melodije morja in sonca v Portorožu. In sledil je niz naključij, ki to seveda v resnici niso bila.

Tekst: **ALENKA CEVC**, foto: **MATEJA J. POTOČNIK**

bila skeptična. Naslednji dan sem poklicala Tanjo, ki ni imela nič proti, da bi se pogovarjali za Zarjo, misleč, da me zaradi festivalske nagrade zanima Leon. Kar takoj sem ji povedala, da je ta samo iztočnica, rada bi ju portretirala skupaj, kot zakonski par. Njen smeh je malce prekrival zadrego, rekla je, da bo vprašala Leona, a kolikor ga pozna, verjetno ne bo imel nič proti. In tako je tudi bilo. Ko sem predlagala dan, sta bila žal na morju, a se je izkazalo, da bom šla tudi sama na morje, le nekaj kilometrov od njiju. In dogovor je bil potrjen.

Za dobrodošlico besnenje narave. Dobili smo se ravno sredi div-

– kot da bi tudi tuleč veter napovedoval nekaj, kar se ne bo končalo samo s tem pogovorom.

Idrija, kraj srečnega imena. V petih minutah smo odprli kup tem. Leon se je smejal in komentiral, da nas je zagotovo skupaj spravil Stvarnik, saj naj bi bila jaz vir informacij o stvareh, ki njiju izjemno zanimajo. Razgovorili smo se o Caminu de Santiago, s katerega sem se pred nedavnim vrnila, Tanja pa je s strahospoštovanjem spraševala o mojem življenju v Indiji. Tja jo namreč neustavljivo vleče. Komaj smo se prebili do tega, da smo se začeli pogovarjati o njiju; o stvareh, zaradi katerih sem

Pozno zvečer sem imela vključeno televizijo, zgolj kot zvočno kuliso. Na sporedu je bil prenos festivala Melodije morja in sonca iz Portoroža. V kuhinji sem nekaj brkljala, z enim ušesom pa sem prav površno poslušala razglasitev nagrajencev. Potem zaslišim, da je dobil nagrado za besedilo Leon Oblak. Opa, sem zastrigla z ušesi in jadrno stekla pred ekran. Ujela sem, da jo je dobil iz rok legendarne Elze Budau, največje med slovenskimi tekstopisci.

Pod veliko vaših pesmi bi se z veseljem podpisala! Ta stavek je ob predaji nagrade izrekla gospa, ki zagotovo ve, kaj je dober tekst. No, če je pa tako, sem si rekla, moram v akcijo! Želela sem spoznati tudi njegovo ženo Tanjo. Za njiju pravijo, da sta par, kakršnih danes ne delajo več. Ljubeč in spoštljiv. Premišljevala sem, ali sploh poznam kakšen zakonski par, za katerega bi lahko rekla, da se imata rada, se brezpogojno podpirata in spoštujeta. Morala sem si priznati, da ne. No, bomo videli, sem

jega neurja, ki se je razbesnelo nad Istro. Klopco, na kateri sem sedela in čakala svoja intervjuvanca, je skoraj odtrgalo. Še dobro, da je bila pod streho, veter je namreč postajal orkanski. Bosta sploh prišla? Moj dvom je bil odveč, zatekli smo se v miren lokal in naročili čaj. Ali poznate tisti občutek, ko nekoga prvič srečaš in imaš že po dveh spregovorjenih stavkih občutek, da ga poznaš vse življenje? No, meni se je to zgodilo pri Tanji in Leonu! Neverjetno, kakšna energija se je rodila med nami

se želela pogovarjati z njima. Leon Oblak, po rodu Tolminec, je star 51 let. Kam jih skrije, ne vem; pokaže samo, takole na oko, največ kakšnih 40 let. Bil je prva generacija usmerjenega izobraževanja. Ker je po duši naravoslovec, je želel iti na naravoslovno-matematično gimnazijo, ki pa je v Tolminu ni bilo. Nežen in sramežljiv fant, ki pa je že pisal pesmi in brenkal na kitaro, je zato odšel na najbližjo naravoslovno-matematično gimnazijo, v Idrijo. No, in Tanja, Ljubljanka, ki tudi uspe-

šno skriva svoja leta in jih ne kaže skorajšnjih 50, se je takrat tudi znašla v Idriji. Želela je postati vzgojiteljica in prosto mesto je našla samo tam. »Tako sem spoznala moža in klekljanje,« se smeje spominja Tanja. »Idrija mi je res veliko dala,« še doda. Med obiskovanjem srednje šole se med njima nič posebnega ni dogajalo. Poznala sta se na videz, to pa je bilo tudi vse. »No, malo sva si bila pa všeč,« pravi Tanja, »ampak to sva si priznala šele zdaj!« Vsi trije se glasno zasmejejo.

Šest- ali sedemurni pogovori. Tanja in Leon sta oba odšla študirat v Ljubljano. In tam se je vnelo. »Ja, to je bila velika ljubezen! Dopoldne sem hodil na predavanja, potem pa sva se dobila s Tanjo. In sva se pogovarjala in razpravljala, vsak dan šest ali sedem ur. Včasih sem se vprašal, ali bom sploh končal fakulteto, saj sem imel precej naporno življenje. To ni mačji kašelj, dopoldne predavanja, popoldne pa Tanja!« se malce pošali Leon. Pa sta zvožila, oba. In se sklenila poročiti.

Duhovnost je pomemben del zakona. Pred poroko sta bodoča zakonca, ki sta se poročila tudi cerkveno, obiskovala predporočni tečaj. »Bilo nas je približno 20 parov,« se spominja Leon »in duhovnik nam je rekel, da se par, ki se ne pogovarja vsaj tri ure na dan, lahko kar takoj poslovi in gre vsak na svojo stran. To sem si zapomnil za vse življenje,« Tanja pa takoj vskoči: »Najini pogovori mi res veliko pomenijo. Še danes komaj čakam, da se vidiva in da se pogovoriva o tem, kaj se nama je čez dan dogajalo.« Teme njunih pogovorov so se z leti spreminjale, odvisne so bile od obdobjev v njunem življenju. Najprej otroci, pa ureditev družinskega gnezda in podobno. »Ključno je, da partnerju pokažeš svojo notranjost, da govoriš o svojih občutkih. To je način, s katerim se naučiš empatije, sposobnosti vživljanja v partnerja, da ga razumeš. In poslušaj! Poslušanje je ključni del ljubečega in spoštljivega odnosa,« pravi Leon, ki je prepričan, da prav to, ker v resnici tako živita, dela njihovo družinsko življenje mirno in zadovoljno. Leon in Tanja sta oba globoko verna človeka. Duhovnost jima zelo veliko pomeni in enotna sta si v tem, da je v zakonu to najpomembnejši temelj za osebno rast in razvoj ljubečega odnosa.

Ponosen na ženine uspehe. Leon Oblak je človek, ki razbija stereotipe o univerzitetnih profesorjih. Ali ste že slišali za kakšnega profesorja v resni akademski sferi, ki piše besedila za popevke? Še ne? No, zdajle ga spoznavate! Njegova žena Tanja se vedno neizmerno veseli vseh njegovih uspehov tudi na

tem področju. Ti pa niso prišli čez noč, kovati rime in jih tudi uglasbiti je začel že pred skoraj dvajsetimi leti z dvema fantoma iz rodnega Tolmina, ki sta si nadelala ime Johnny Bravo. Fanta sta pela, Leon pa je poskrbel za besedilo in glasbo. Bili so dobri, saj so se prebili visoko v finale v takrat zelo priljubljeni televizijski oddaji Orion. No, leta 2001 pa je Leon že dobil prvo nagrado za besedilo na MMS. Izvajalca sta bila prav ta dva Džonija.

Tanja je vesela Leonovih uspehov, on pa njenih. Takoj začne pripovedovati zgodbo o tem, kako ponosen je bil na svojo ženo, ki je ob 25-letnici samostojnosti Slovenije zbrala 25 klekljaric iz vse države, da so sklekljale slovensko zastavo. Iz koščkov čipk je nastala zastava, velika meter krat dva. Klekljarice so porabile približno pet kilometrov niti in vložile vanjo 1400 ur prostovoljnega dela. Tanja je bila tista, ki je koščke čipk tudi sešila v zastavo. Ta čudoviti klekljani slovenski simbol je vse leto potoval po Sloveniji, na Brezje, po pomembnih slovenskih ustanovah, do cerkve pri frančiškanih na ljubljanskem Viču, kjer je lani decembra krasil ozadje jaslic, ki so bile postavljene na maketi Slovenije. Predsednik Pahor je Tanji prav zaradi tega projekta podaril protokolarno darilo, ročno izdelano slovensko zastavo kot znak povezovalnosti, ki jo je izkazala s tem projektom. »Bila sem ganjena,« pripoveduje Tanja, in čisto spontano sem mu podarila našo klekljano zastavo. »Ker je zastava velika in je neke vrste instalacija, se je predsednik modro odločil, da jo bo dal v hrambo v Mestni muzej v Idrijo. Ob predaji je bilo omenjeno, da je to najdragocenejše darilo, ki ga je dobil v letu 2016,« pove Tanja, ki ji ta spomin še danes ogreje srce. Leon pa je sedel zraven čisto zravnano, ves ponosen, kot da bi on sklekljal to slavno zastavo. Da, neverjetna sta! Zame pravi balzam ob poplavi vseh tistih parov,

ki komaj čakajo, da se bodo lahko glasno začeli pritoževati nad svojimi partnerji, zaradi katerih »ne morejo dihati in jih dušijo«. Tanja in Leon čisto lahko dihata, nič se ne dušita, rada sta skupaj in spoštljivo in ljubeče podpirata drug drugega! Kakšna redkost dandanes!

Ob najhujših stiskah skupaj molita. Tudi zakoncema Oblak ni bilo vedno z rožicami postlano. »Seveda pridejo v življenju trenutki, ko ti je težko, si jezen in te kdo prizadene,« stvarno pove Leon. Zakonca pravita, da je po njunih izkušnjah najboljša pot molitev. Molitev, ki pripelje do sprostitev, odpustčanja. »Če v sebi kuhaš jezo in zameri, to požre samo tebe, zagotovo ne tistega, ki te je prizadel,« pove globoko modrost Leon. Velikokrat molita tudi skupaj. Njuna molitev pa ni samodejno žebranje, ampak skozi njo globok pogovor z Bogom, ki prihaja naravnost iz srca. Tanja in Leon iz svojih izkušenj vesta, da to pomaga. Pripovedujeta tudi o tem, da sta sicer veliko skupaj, kar pa ne pomeni, da sta »siamska dvojčka«. Pravita, da si pustita živeti, ker si zaupata.

Želim ti, da bi tudi ti kdaj imel take otroke. Pri Oblakovih imajo dva otroka, dva fejest fanta, 24-letne-

ga Dina in 21-letnega Gala. Ko se je rodil Gal, se je Tanja odločila, da bo pustila službo vzgojiteljice in ostala doma. »Leon me je pri tej odločitvi podprl, čeprav se je moji okolici zdelo to vsaj malce nespametno, če že kaj drugega ne,« se spominja Tanja. Oba se strinjata, da je bila to najboljša odločitev v njunem življenju, kate-re sadove žanjeta danes. Življenje se jima je obrnilo v pravo smer, to, da je bila Tanja z družino, sploh nima cene. »Čeprav sem bila doma, nisem imela občutka, da sem samo gospodinja, ki je nihče ne bi cenil. Leon se je vsak dan vsaj dve ali tri ure popoldne igral z otrokoma (Leonov medklic: pa kako rad sem to počel!) in tisti čas sem si jaz vzela zase.«

Ko je družina letos praznovala Dinov rojstni dan, mu je oče Leon pri mizi zaželel, da bi tudi on imel kdaj tako zlate otroke, kot jih ima sam! Ne vem, ali se srečni oče v svoji skromnosti zaveda, da taka otroka ne zrasteta kar sama od sebe. Da je bil potreben dober zgled, ki sta ga oče in mama predala naprej.

Ko sem odhajala, zunaj ni bilo več ne duha ne sluha o divjanju narave. Noč je bila mirna in spokojna, za trenutek sem verjela, da imamo tudi mi trije kaj pri tem, vsaj jaz sem se po pogovoru s Tanjo in Leonom počutila tako. ■

Chio, edinstven okus za poletna doživetja!

www.chio.si